

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

สถานที่บำเพ็ญเพียรชั้นเอก

วัดท่านอุทัยเขาใหญ่มาถึงวัดเรานี้ ๕ ชั่วโมง วัดภูววันนี้เราไม่ได้ไปหลายปีแล้ว ตั้งแต่ท่านอุทัยไปอยู่วัดเขาใหญ่นั้น จากนั้นมาก็ไม่เคยได้ไปเลย วัดภูววันนี้เหมาะสมมากที่สุด เราไปตั้งแต่ก่อนอายุยังหนุ่มน้อยมีกำลังวังชา เพราะได้ยินข่าวมานานเสียด้วยว่าท่านอุทัยอยู่ที่นั่นกับพระสองสามองค์ เราก็ค่อยสืบถามเรื่องราว ท่านอยู่มานานเสียด้วย ถ้ามหาเหตุผลกลไกเกี่ยวกับอยู่มานานแล้วมีพระน้อยเป็นเพราะเหตุใด คือบ้านเขามีสองสามหลังคาเรือน แต่เขามีศรัทธา ท่านไปพักกับเขาแล้วท่านจะไปเขาไม่ยอมให้ไป เขาบอกว่าถ้าผมไม่ตายอาจารย์ไม่ตาย เขาว่าอย่างนี้

จะอดอยากขาดแคลนขนาดไหน ขอจิตใจให้ได้กราบศีลกราบธรรม ทำบุญให้ทานทุกวันเป็นที่พอใจ เขาว่าอย่างนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความมีความจน ขึ้นอยู่กับใจกับธรรม ได้กราบครูบาอาจารย์ได้ทำบุญตักบาตรวันละเล็กน้อยก็ชื่นใจ เขาว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่ยอมให้ไป ท่านก็สงสารเขา เขาอดอยากขาดแคลน เราก็ไปแย่งเขากิน ท่านว่าอย่างนั้นนะ จะไปเขาไม่ยอมให้ไป นั่นแหละเหตุที่ท่านจะได้อยู่นั้นมานานๆ ก็คือศรัทธาเขา ความจนมีก็จริงเรื่องความจน แต่จิตใจเขาไม่จน ก็เลยอยู่นั้นเรื่อยมา

เราก็ฟังข่าวมาเรื่อยๆ แต่ไม่มีโอกาสจะไปเยี่ยมไปดูสถานที่นั้น ที่นี้พอได้โอกาสเราก็ไปละ แต่ตอนนั้นอายุยังหนุ่มน้อยอยู่ไปได้คล่องตัว วันนั้นตั้งหน้าไปดูจริงๆ ภูวเป็นสถานที่เหมาะสมมากเป็นอันดับหนึ่งในสถานที่บำเพ็ญเพียรชั้นเอกเลย พอลงรถแล้วก็ไปเลย เทียวชอกแซกไปหมด ไร่ ไปเป็นชั่วโมงไม่เช่นเล่นๆ นะ ลงจากรถแล้วก็ไปชอกแซกซิกแซกไปเที่ยวดูสถานที่บำเพ็ญของท่าน เหมาะสมมากทุกแห่งในบริเวณนั้น เอาที่ร่มไม้ก็ได้ เอากลางแจ้งก็ได้ หินลาดหินดาน ร่มไม้ที่ร่มเย็นก็ได้ ไปที่ไหนดูดีทีเดียว จิตใจ เป็นชั่วโมงกว่าจะมั่ง เราไปเที่ยวดู

พอกลับมาบอกท่านอุทัยเลย บอกว่าสถานที่นี้เหมาะสมมากกับพระผู้ปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ สิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการอยู่จำนวนหลายองค์นี้คือว่าประชาชนก็มีสองสามหลังคาเรือน อาหารโคจรบิณฑบาตลำบาก เอาที่นี้ผมจะรับเลี้ยงเอาเลยนะ บอกเลยตรงๆ เอา พระมาเท่าไรให้มา ผมจะรับเลี้ยงตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราก็คืออย่างนั้น ก็ตั้งแต่นั้นมา ๒๐ กว่าปี อย่างน้อย ๒๕ ปี อาหารส่งให้ พอปลายเดือนๆ ประมาณวันที่ ๒๖-๒๗ ไปส่งให้ บอกว่าพระจะมาเท่าไรให้มาเราจะรับเลี้ยง เราว่าอย่างนั้น

เราพูดจะว่าขวานผ่าซากก็ได้ ถ้าพูดเป็นภาษาธรรมก็ดังที่เราพูด เอาพระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้มา มาเท่าไรเราจะรับเลี้ยง แต่พระที่โกโรโกโสโล่งภูเขาให้หมด มันหนักภูเขาถูกนี้ เราว่าอย่างนั้น ท่านก็เลยเพิ่มพระขึ้น อยู่ในจำนวน ๒๐-๓๐ องค์ ตลอดมา ทุกวันนี้ก็ยังมียังมากอยู่ในวัดนั้น เพราะอาหารเราไปส่งให้ทุกเดือน ไปครั้งหนึ่ง ดูเหมือน ๔ คันรถเลย คือกะให้พอ ให้ถึงเดือนหน้าที่เราจะมา กำหนด กะให้พอ พวกข้าวสาร น้ำอ้อยน้ำตาล อาหารสิ้นอาหารยาว จัดไว้เรียบร้อย เครื่องกระป๋องกระป๋อง ๔ คันรถ รถ ๔ ล้อ ปีกอ๊อปบองขึ้น ๓ คัน ๖ ล้อ กีบองขึ้น ๑ คัน ไปครั้งละ ๔ คันรถ กองพะเนินเท่าภูเขา ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ไปส่ง

ท่านอุทัยก็อยู่ที่เขาใหญ่ ทางนี้เราก็ส่งตลอด ดีไม่ดีท่านอุทัย..ท่านเล่าเองท่านพูดเองว่าต้องไปเอาอาหารภูวมาฉั้น คืออาหารทางนี้ขาดแคลนบ้างต้องไปเอาอาหารภูวไปเขาใหญ่ ท่านก็เล่าธรรมดา แต่เราก็สอดเข้าไปทันทีเลย ถึงจะขาดแคลนก็ขาดแคลนเถอะ เขาใหญ่นี้มันใกล้เมืองหลวง ถ้าจะอดตายก็เอาชาวเมืองหลวงไปฆ่าให้หมด ทางนั้นเขาอยู่ในป่าในเขาสมควรจะเลี้ยงดูเขา ทางนี้อยู่กับบ้านใหญ่เมืองใหญ่เราไม่ส่งมาอาหาร ถ้าอดอยากขาดแคลนก็ไปเอาชาวกรุงเทพเรามาฆ่าให้หมดเสีย เลี้ยงพระสองสามองค์ไม่ได้ให้อยู่ทำไม

เราก็ไม่ส่งจริงๆ นะ ไม่ไปส่ง ส่งแต่ทางภูวตลอด ไม่ขาดแคลนละ ไปแต่ละครั้งๆ ๔ คันรถ คือรถปีกอ๊อปบองขึ้นๆ ๓ คัน แล้วรถ ๖ ล้อคันหนึ่ง เอาให้พอ เศษเหลือพระแถวนั้นยังได้มาอาศัยนะ พระแถวนั้นก็ยังมีแห่งละสององค์สามองค์อยู่แถวนั้น ท่านมาเอาเรื่อย เราก็เปิดโอกาสให้ท่านมาเอาเถอะ เพราะผมไปซอกแซกไม่ได้มันเกี่ยวกับเรื่องรถเรื่องรา มันไม่มีทางที่จะไป ใครต้องการอะไรให้มาเอา ถ้าขาดแคลนผมจะส่งหนุนมาจุดนี้ ก็ส่งอย่างนั้นมาเรื่อย ๆ ตามภูเขา มีพระแห่งละสององค์สามองค์ ท่านพาตาปะขาวพาญาติโยมมารับเอาจากวัดภูว ไปสถานที่ต่างๆ ที่ท่านพักอยู่ตลอดมานะ ทุกวันนี้ท่านก็มาเอาอยู่

วัดภูวเรียกว่าไม่ขาดแคลนละ เพราะเราเลี้ยงดูตั้งแต่บัดนั้นมาได้ ๒๐ กว่าปีแล้ว จนกระทั่งป่านนี้รับเลี้ยงตลอด แต่เขาใหญ่ไม่ไป ไกล ทางภูววัดคัศตมากกว่า เพราะอยู่ในเขาลึกๆ ไม่มีบ้านคน มีบ้านสองสามหลังคาเรือน เขาก็ได้อาศัยนั่นแหละ เขาก็พูดตรงๆ เลยกับพระ เขามาจัดทำอาหารถวายพระตอนเช้าๆ นั้น เศษเหลืออะไร เขาก็เอาไปกินเขา เขาก็บอกตรงๆ ชาวบ้านเขาได้อาศัยหลวงตาละเขาว่า เอาอาหารมาก็มาทำอาหารถวายพระ เศษเหลือก็ได้ไปกินอาศัยหลวงตานั่นแหละ อาหารมาก ก็มากจริงๆ เราส่งไปแต่ละครั้งๆ พวกเครื่องกระป๋องใส่เป็นลังๆ ห้าสิบ หกสิบ เจ็ดสิบ ลัง

ชนิดต่างๆ อาหารยาวอาหารสั้น เวลาเราไปมีอาหารสั้น จากนั้นมาก็มีอาหารยาว พวก
กุนเชียง พวกเครื่องกระป๋องกระป๋อง ใส่เป็นลังๆ ๆ เต็มรถไปเลย ตลอดมาจนกระทั่ง
ทุกวันนี้

เราไม่บอกก็ตาม เพราะสังเวยตายตัวแล้วว่าถึงเวลาที่ควรจะมาส่งแล้วให้มาเป็น
ประจำ ในราววันที่ ๒๖-๒๗ แต่ละเดือนๆ เขาไปส่งทุกเดือนนั้นละ ทางภูวโนมอด
อยาก เราก็รับเลี้ยงตลอดมา พระอย่างน้อยก็ ๒๐ แล้วก็อยู่ในเกณฑ์ ๓๐ บางที่ ๓๐
กว่า อยู่ในเกณฑ์ ๒๐ ไปถึง ๓๐ องค์ เป็นประจำมาจนกระทั่งทุกวันนี้ แล้วเหมาะสม
ด้วย เราห้ามไม่ให้ใครมายุ่ง ให้มีแต่พระล้วนๆ กับชาวบ้านเขามาทำอาหารถวายพระ
เท่านั้นพอ อย่าให้ใครมาตั้งที่ทำเลภวานามันจะมายุ่งนะ เราห้ามขาด แล้วท่านอุทัยก็
ปฏิบัติอย่างนั้น ท่านเสถียรที่เป็นรองเจ้าอาวาสก็ปฏิบัติอย่างนั้น คือเราสั่งขาดอย่าให้
ใครมายุ่ง ตั้งคั้งตั้งครวขึ้นในวัดจะเป็นความวุ่นวายไม่เหมาะ เอาอาหารจากชาวบ้านเขา
เป็นผู้มาทำให้กับอาหารที่เราทานนี่ไม่บกพร่อง เรียบอก ก็ทำอย่างนั้นเรื่อยมา

พอตกเย็นท่านก็มารวมกันที่กุฏิ กุฏิเป็นสองชั้น ชั้นหนึ่งข้างล่างเป็นหินดาน
ท่านมานั่งภาวนาแล้วเอาเทปมาเปิดฟัง เทปส่วนมากก็เป็นเทปของเรา แล้วมีครูบา
อาจารย์ทั้งหลาย หลายท่านหลายองค์ ที่ออกหน้าจริงๆ ก็คือเทปของเรานั้นละ เพราะ
เทปของเรานี้มีหลายชั้นของธรรม ส่วนมากที่พระท่านเอาไปฟังมีแต่เทปแบบเผ็ดๆ
ร้อนๆ ที่สอนพระบนศาลา เผ็ดร้อนมาก ตอนค่ำท่านก็มาฟังเทศน์อย่างน้อย ๑ กัณฑ์
๑ ม้วน พอเสร็จแล้วผู้ที่นั่งภาวนาต่อไปก็นั่ง ผู้อยากไปประกอบความเพียรตาม
อริยาศัยของตนก็ไป เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ที่สถานทีนั้น เราส่งเสริมพระที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อย่างวัดภูวโนมอดเรียกว่า
ไม่ขาดเลยละ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ไม่ให้ขาดอาหาร เราไปครั้งละ ๔ คันรด
แล้วอาหารสั้นอาหารยาวมีพร้อมกันหมด พวกเครื่องกระป๋องเยอะ พวกอาหาร
กระป๋องมีมาก ภูวโนมอดก็มีพระอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๒๐ นี่เราเลี้ยงทั้งวัดเลย ส่วนเขาใหญ่ที่
ท่านอุทัยอยู่เราไม่ไป เรียบอกตรงๆ เลยเราไม่ไป แต่สำหรับนี้เราเลี้ยงตลอด เรา
ส่งเสริมพระเถระผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

สถานที่นั้นคือภูวโนมอดเหมาะสมควรทีเดียว ทำเลภวานาเหมาะสมทั่วๆ ไป ตอน
ค่ำท่านก็มาเปิดเทปฟังแล้วมานั่งภาวนาฟังเทป เทปก็เอาเทปของครูบาอาจารย์หลาย
องค์ฝ่ายปฏิบัติ ส่วนออกหน้าก็คือเทปของเราออกหน้าๆ เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้
ท่านก็สะดวกสบายในการบำเพ็ญภาวนา ผู้เช่นนั้นแหละผู้ที่ทรงมรรคทรงผล ได้
อรรถได้ธรรมมาแจกจ่ายประชาชน คือผู้อยู่ในป่าในเขาลึกๆลับๆ นั้นละ ธรรมะเกิดใน
ป่านะ เกิดในคัมภีร์เป็นธรรมะความจำ ตามคัมภีร์คัมภีร์เป็นธรรมะความจำ ฟังก็ได้แต่

ความจำออกมา ไม่ได้สาระอะไรออกมาถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติต่ออีกทีหนึ่ง ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติก็คือฝ่ายศึกษา ฟังอรรถฟังธรรมท่านเทศน์สอนแล้วก็มาปฏิบัติ จากนั้นก็เป็นปฏิเวธคือผลของงาน ผลของงานได้แก่จิตมีความสงบผ่องใสขึ้นไปเป็นลำดับลำดับ

วัดภูวโนนี้เรียกว่าเราไม่ให้บกพร่องเรื่องอาหาร รับเลี้ยงตลอดทั้งวัดเลยเชียว มากมาน้อยเราจัดให้พอๆ พวกข้าวสารพวกน้ำตาลเป็นพื้นฐานอันนี้ ข้าวสารเผื่อไว้ตลอด น้ำตาล ธรรมดาพระกรรมฐานท่านไม่ค่อยได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้ละ ข้าวเท่านั้นก็พอ แต่นี้เราจัดไปให้ น้ำตาลเดือนละหลายกระสอบๆ ละร้อยกิโล น้ำตาลพอ ข้าวสารอาหารแห้ง พวกเครื่องกระป๋องกระป๋องให้พอ

พระผู้เช่นนั้นละผู้ที่ทรงมรรคทรงผลได้อรรถได้ธรรมมาสั่งสอนประชาชน ผู้อยู่ในป่าอย่างนั้นละ เราไม่ได้ประมาทผู้อยู่ในบ้านเป็นบ้านไป อยู่ในป่าก็เป็นป่า ป่าอรรถป่าธรรมละซิ อยู่ในบ้านก็มีแต่กระต๊อบหมูกระต๊อบวัว ไปที่ไหนก็เคลื่อนด้วยกระต๊อบหมูกระต๊อบวัว ธรรมไม่มี ถ้าอยู่ในป่านั้นส่วนมากจะมีแต่ธรรมบรรจุในหัวใจๆ เพราะได้บำเพ็ญตลอดเวลา พระอยู่ในป่าอยู่ลึกๆ อย่างนั้นยิ่งตั้งตัวตลอด ไปอยู่สถานที่น่ากลัวเท่าไรจิตกับสตินี้ติดแนบกันเลย

ที่พูดเหล่านี้เคยมาแล้วทั้งนั้นนะ ยิ่งไปอยู่สถานที่น่ากลัวกลางวิคกลางวันกลางคืน น่ากลัวเหมือนกันหมด เพราะสัตว์ร้ายมาได้เช่นเสือ ก็ไม่เคยได้ยินว่าเสือที่ไหนกินคน พระท่านไปอยู่ก็ไม่ได้ยินว่าเสือกินพระ ความระวังนั้นละมันทำให้ตั้งสติ ความเพียรดีๆ ตลอด วัดภูวโนนี้เหมาะสม เราก็ส่งเสริมไม่ให้อดอยากละวัดภูวโน ที่อื่นก็ไปบ้างเป็นบางเวลา แต่สำหรับภูวโนนี้เป็นประจำให้ทุกเดือนๆ เลย

ท่านผู้ปฏิบัติอยู่ในสถานที่เช่นนั้นเหมาะสมมาก สติกับจิตไม่ห่างกัน ถ้าสติกับจิตไม่ห่างกันแล้วธรรมจะเกิดที่นั่น ก็เลสเกิดไม่ได้ ถ้าสติดีกิเลสเกิดไม่ได้ เผลอสติเมื่อไรกิเลสออกมาเลย เพนพ่านๆ เพราะฉะนั้นการตั้งสตินี้สำคัญมาก ในอริยาบถใดก็ตามถ้าสติมีอยู่กิเลสไม่เกิด กิเลสจะเกิดมากน้อยจะเกิดเวลาเผลอสติ ถ้าตั้งสติให้ดีๆ กิเลสไม่เกิด ถึงจะมีอยู่ก็ไม่ออกแสดงตัวได้ สติรุนแรงมาก สำคัญมาก จึงควรนำมาใช้ในทุกสถานตลอดกาลทุกเมื่อคือสติ ให้พากันตั้งใจฟังนะผู้ภาวนา

ที่เล่ามานี้ได้ปฏิบัติมาหมดแล้ว เอาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่ให้เผลอมันเผลอไปไหนวะ เพราะงานการอะไรก็ไม่มีที่จะมารบกวนความเพียร ก็มีตั้งแต่ความเพียรเต็มไปด้วยสติ สติเป็นพื้นฐานจากนั้นก็ปัญญาเกิดได้ตลอดๆ ถ้าสติมีกิเลสไม่เกิด ถ้าเผลอสติเมื่อไรกิเลสไหลเข้ามาไหลออกประสานกันก่อไฟเผาหัวอกเรา นี่เป็นเวลา ๔ ปีนะ นิสัยเรามันไม่ค่อยเหมือนใคร จะว่าไม่เหมือนก็ไม่ผิด เพราะนิสัยนี้เป็นนิสัยที่จริงจังมาก ว่าเพียรเพียรจริงๆ ว่าอยู่อยู่จริงๆ

เดินไปมองไปเห็นพระอย่างนี้มันจะสะดุดๆ ใจ ความเป็นอยู่ความเคลื่อนไหวของเราเป็นอย่างไร แล้วพระเณรเหล่านี้ที่มาเป็นลูกศิษย์ลูกหาความเคลื่อนไหวเป็นไปด้วยความเปลอ ความเลินเล่อ ความไม่เอาไหน หรือมีความเพียรได้แก่สติเป็นพื้นฐาน มันบอกในตัวเอง ถ้าใครสติดีคนนั้นตั้งฐานได้ จิตไม่สงบจะสงบ ไม่เป็นอื่นไปได้ ถ้าสติมีอยู่แล้วกิเลสไม่ออกเฟ้นฟ่าน จิตก็สงบ จากสงบแล้วก็ผ่องใสเย็น จากนั้นออกทางด้านปัญญาจิตก็กระจ่างแจ่มขึ้นไป นี่คือการประกอบความเพียร จึงว่าหนักมากสำหรับเราเองมันนี่ย่อยอย่างนี้ จะอยู่เฉยๆ อย่างนี้ไม่นะ

เพราะฉะนั้นมองเห็นพระเห็นเณรดูลักษณะพลังเปลอสติ เรือๆ ร่าๆ นี่มันดูไม่ได้นะ มันจ้อยตลอดเวลาความเพียร สตินั้นละเป็นกิริยาที่จ้อยตลอดเวลา ถ้าสติไม่เปลอกิเลสไม่เกิด แล้วธรรมจะเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ความสงบเย็นใจจะเกิด จากนั้นความสง่างามของจิต..ปัญญาก็เริ่มออกละ จะเป็นปัญญาก็ตามสติต้องติดแนบ สตินี้เปลอไม่ได้ บางทีเรานั่งรถไปเห็นพระท่านสะพายบาตรแบกกลดเดินไปตามทาง เห็นบ่อยๆ แหละพระท่านแบกกลดสะพายบาตรเดินตามทางไป พอเห็นท่าน ท่านพิจารณาอย่างไรนะ คือถ้าเป็นความเพียรสมพระกรรมฐานจริงๆ นั้น จะเดินไปตามทางก็ตามจะเป็นเดินจงกรมตลอดเวลา สติไม่ให้เปลอ

ทีนี้จะไปจากนี้ไปนั้นไปไกลไปไกลไม่มีความหมาย สติเป็นความเพียรอยู่กับหัวใจตลอดเวลา ออกจากบ้านนี้ไปบ้านนั้น ออกจากเขาลูกนี้ไปเขาลูกนั้น สติปลุกให้จิตใจมีความเพียรตลอด นั้นไม่เสียท่าเสียทาง ถ้าไปมุ่งแต่บ้านนั้นมุ่งแต่บ้านนี้ความเพียรในระหว่างกลางนี้ไม่มีใช้ไม่ได้ ต้องมีความเพียรตลอด เท่ากับว่าเดินจงกรมไปตลอดทั้งวัน กิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร พุดจริง ๆ ฟาดอยู่ ๙ ปี ๙ ปีของเรามันก็เป็นอย่างว่า มันเหมือนนกมวนจ้อยกันอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นการไปประกอบความพากเพียรในที่ต่างๆ จึงไม่ยอมให้ใครไปด้วยเราไปคนเดียว ถ้าเป็นสองเป็นน้ำไหลบ่า เป็นสองเป็นสามไม่เป็นท่าละ น้ำไหลบ่าความรับผิดชอบในสังฆาตญาณมันหากมีต่อกัน เป็นห่วงเป็นใยซึ่งกันและกัน ถ้าไปคนเดียวป่าช้าอยู่กับเรา เท่านั้นพอ อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็ไม่กิน จะเป็นจะตายเรารู้เราเท่านั้นพอ แต่ถ้าไปกับเพื่อนกับฝูง เดี่ยวห้วงคนนั้นห้วงคนนี้ความเพียรไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ด้วยเหตุนี้เราจึงไปแต่คนเดียว พ่อแม่ครูจารย์ท่านก็เสริมเสียด้วย นั่งกันอยู่นี่ละ เช่นอยู่วัดหนองผือ เวลาพระท่านมาลาไปเที่ยว ก็เราอยู่นั้น บางทีก็สององค์ องค์หนึ่งสององค์ สามองค์มาลาไปเที่ยว ท่านลักษณะตวาดเลยนะ เหา ขึ้นเลย ตั้งแต่อยู่ในวัดนี้ มันก็ตกนรกหมกไหม้ให้เห็นทั้งวันทั้งคืนอยู่นี้ แล้วมันจะไปขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมอะไรที่

ออกจากครูบาอาจารย์ไปแล้ว จะป็นขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมได้อย่างไร แต่อยู่กับครูบาอาจารย์มันยังแหวกแนวตกรนกรทั้งป็นให้เห็นอยู่นี้ะ

แล้วใครจะกล้าไปละเมื่อท่านพูดอย่างนั้น แสดงว่ายังไม่สมควรให้ไป นี่พ่อแม่ครูจารย์ละพูดเอง จะลาไปเที่ยว เหว ชันทันทีเลย ตั้งแต่อยู่ในวัดนี้มันก็ตกรนกรให้เห็น แล้วมันจะออกไปตกรนกรหลุมไหนเมื่อไม่มีครูบาอาจารย์รั้งไว้ มันจะตกตลอดเวลา ว่าเท่านั้น แล้วใครจะกล้าไป ไม่ไป แต่พูดแล้วก็เดชะนะ สำหรับเรามีแต่เสริม มันก็แปลกกันอย่างนี้ ถ้าว่าจะไปที่ไหนๆ ท่านจะถามเสียก่อน คราวนี้จะไปที่ไหน คิดว่าจะไปทางนั้นทางนี้ ก็ท่านเที่ยวหมดแล้ว เออ ที่นั่นดินะๆ เรื่อย แล้วไปก็องค์ เราว่าไปองค์เดียว ชันทันทีเลย สำหรับเราไม่มีการรั้ง เสริมเลย ว่าไปองค์เดียว เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านพูดอย่างนั้นเลย

ก็สมใจเรา ไปองค์เดียวมันจริงจังมาก ถ้าไปสององค์สามองค์ป่าช้ามันมีรอบตัว ถ้าไปองค์เดียวป่าช้าอยู่กับเรา เป็นตายเรารู้เรา ไม่มีใครรู้ ชัดกันเลย นั้น จึงว่าฟาดกันอยู่ถึง ๔ ปี นี่ละฟัดกับกิเลส ๔ ปีกิเลสพังทลาย เราไม่ได้ลืม หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ วัดนี้จึงเป็นวัดที่ระลึกของเรามากนะ ได้อะไรๆ สำคัญๆ มักจะไปได้ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ ที่ว่าเหมือนฟ้าดินถล่มนี้ก็วัดดอยธรรมเจดีย์ ไปอยู่บนหลังเขาเจ็บบๆ กลางคืนพระจะมีก้องคึกเท่กับไม่มีพระ องค์ไหนอยู่ที่ไหนไม่มองเห็นกันเลย ก้อนหินบังเอาไว้ๆ คือหาที่เหมาสมอยู่แต่ละองค์ๆ องค์นี้อยู่ที่นั่นองค์นั้นๆ อยู่ทีนั้น ท่านหาที่เหมาสมของท่านเอง มองหากันไม่เห็น แล้วภาวนา เอาเป็นเอาตายฟาดกันเลย วัดดอยธรรมเจดีย์เหมาสมมาก จะมีพระเท่าไรก็มองหากันไม่เห็น เหมือนอยู่องค์เดียว

นี่เราก็ได้เทศน์บูชาตลอดวัดดอยธรรมเจดีย์ ไปฟ้าดินถล่มก็ตรงนั้นเอง บอกให้มันชัดๆ เสีย ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เห็นกิเลสตัวใดเข้ามาแฝงในหัวใจให้เกิดความเอะใจว่า เหว กิเลสเหล่านี้ก็หนักกว่าภูผาผดมิงขาดสะบั้นลงไปแล้วมิงเอาลูกเอาหลานมาแต่ไหน ร้อยหอรอมาจากไหนมาเกิดต่อสู้อีก ไม่เคยเห็น เห็นแต่ขาดสะบั้น ไม่มีพื้น ขาดสะบั้นๆ หามเข้ากองไฟไปเลย ไม่ใช่หามลงเปลแล้วพื้กลับมาสู้ไหมไม่มี ฟาดตัวไหนลงพังเลยๆ เป็นอย่างนั้นนะ

ทีนี้เมื่อกิเลสพังลงจากใจหมดแล้ว ไม่มีอะไรที่จะบรมสุขยิ่งกว่าใจที่สิ้นกิเลสแล้ว กิเลสมีมาน้อยเป็นเสี้ยนเป็นหนามที่มแทงตลอดเวลา คือกิเลสนั้นละกวนมากที่สุด มีมากมีน้อยเป็นแหลมเป็นหลาว มีน้อยลงไปก็เป็นเสี้ยนเป็นหนาม มันหากแทงของมันอยู่ตามประเภทของกิเลสที่เป็นข้าศึกของใจนั้นแหละ เวลาฟาดลงไปขาดสะบั้น ไม่มีอะไรเหลือแล้วทีนี้โล่งหมดเลย ไปที่ไหนไม่มีข้าศึก แต่ก่อนข้าศึกอยู่กับหัวใจเรา

หัวใจเรามันเป็นคลั่งกิเลส กิเลสก็ทิ่มแทงหัวใจ เผาหัวใจ ฟาดกิเลสที่อยู่ในหัวใจให้ขาด สะบั้นลงไปแล้วที่นี้มีแต่บรมสุข อยู่ที่ไหนสบายหมด ๆ

พูดให้ชัด ๆ เสีย นี่มันจวนจะตายแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ หลังวัด ดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ โมง นั้นจะเป็นเวลาเปิดโลกธาตุ ฟาดดินถล่มในคืนวันนั้น ตั้งแต่ นั้นมา ไม่เคยมีกิเลสตัวใดเข้ามาแผงให้ได้ต่อสู้กันอีก หรือเกิดความเอะใจว่า เหอ กูนึก ว่ามึงไปหมดทั้งโคตรทั้งแซ่มึงตั้งแต่นั้นวันเวลาที่เท่านั้น ๆ มึงยังโผล่หน้ามาได้อีกหรือ ไม่มี ตั้งแต่นั้นมาก็เรียบเลย นั้นละฆ่ากิเลส เอาให้มันหมดจริง ๆ แล้วถึงจะทำให้มีกิเลส มันก็ไม่มี ถ้ายังค้นพบกิเลสอยู่ไม่เรียกว่าหมด ถ้ามันหมดจริง ๆ ค้นเท่าไรมันก็ไม่เจอ

เช่นอย่างคำพูดว่ากล่าวแผดเผาโดนนี้มันเป็นไปด้วยอำนาจของธรรม ควรจะ พูดหนักเบาเล็กน้อย ควรดุๆ ควรด่าด่า ควรเผ็ดร้อนเผ็ดร้อน มันเป็นกิริยาของธรรม พลังของธรรมต่างหาก มันไม่มีกิเลส ความโกรธความเคียดแค้นอย่างนั้นไม่มี มีแต่ พลังของธรรมหมั่นอยากให้เกิดให้ดี ให้เป็นกำลังใจสำหรับผู้ฟังต่อไป ผู้เทศน์ก็ไม่ได้ เทศน์ส่งเสริมกิเลสให้ผู้ฟังไปส่งเสริมกิเลสต่อกันไปไม่มี อย่างนั้นละฆ่ากิเลส เอา จนกระทั่งหมดในหัวใจ ทำอย่างไรก็ไม่มี

ความโลภก็เป็นกิเลสประเภทหนึ่ง ความโกรธ ราคะตัณหา ความหลงเป็น พื้นฐานคืออวิชชาขาดสะบั้นไปหมด สิ่งเหล่านี้ไม่มี หมดไปตาม ๆ กัน ถึงจะใช้กิริยา เผ็ดร้อนขนาดไหนก็มีแต่กิริยาซึ่งเป็นพลังของธรรมไปเสีย ไม่ได้เป็นพลังของกิเลส มัน เป็นเครื่องหนุนใจของผู้ฟังให้มีกำลังใจ และเป็นพลังของผู้ที่หนุนคนนั้นให้สูงขึ้นโดย ลำดับ ผู้นั้นก็มีกำลังใจ นั้นละพลังของธรรมเป็นอย่างนั้น นี่ปฏิบัติมาก็เป็นเวลา ๙ ปี มัน เป็นนิสัยอันนี้นะถ้าลงได้ทำ แล้วไปประกอบความเพียรก็ไม่เอาใครไป ป่าช้าอยู่กับเรา เท่านั้นพอ อยากกินก็กิน ไม่กินก็วันช่างหิวมัน มันจะตายมันก็รู้อย่างเดียว ก็ไปบิณฑบาต มาฉันเสียถ้ามันจะตายจริง ๆ ถ้ามันพออยู่ได้ก็ไป

พอพูดเรื่องนี้เรายังระลึกได้ ก็ลงมาจากภูเขาบอกว่าบิณฑบาตวันพรุ่งนี้ คือมันอด มาหลายวัน กะว่าวันพรุ่งนี้จะพอไปถึงบ้านเขาแหละ ลงมาจากเขาไปหาหมู่บ้านไม่ถึง นะ พอไปถึงกลางทางไปนั่งจับเจ้าอยู่นั้น คือกำลังหมด ไปไม่ได้ ต้องพักอยู่กลางทาง ไปนั่ง เดี่ยวกิเลสเกิดนะ นี่เราก็ไม่ลืม มันกระเทือนกันอย่างแรง ก็แค้นตกด้วยนะ แต่ จิตมันสว่างกระจ่างแจ้ง จิตไม่ได้อ่อน อดอาหารหลายวันเท่าไรนี้สำหรับผู้ถูกกับการอด อาหาร ตามจริตนิสัยของคนที่พักได้คนละทิศละทาง สำหรับเราทางอาหารสำคัญมาก

เพราะฉะนั้นไปไหนจึงไม่ค่อยฉันทังหันจนท้องเสีย ที่นี้เราไปนั่งจับเจ้าอยู่นั้น แต่จิตมันสง่า ไปไม่ถึงบ้าน นี่ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย ว่าอย่างนั้นขึ้นมาใน หัวใจ นี่ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม

ขึ้นเป็นคำๆ ออกจากหัวใจ เป็นคำพูดเหมือนเราพูดกันนี้ละ แต่เสียงมันพูดอยู่ในหัวใจ พูดอย่างนี้แหละออกมา นี่ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่กิเลสยังไม่ตายท่าน กำลังจะตายเวลานี้รู้ไหม

ทางนี้ฟัง ทางนี้ขึ้นแล้วแก้อ้อ การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอา ตายก็ตาย นั่น มันแก้กันผิงเลย ไม่มีคำว่าอ่อนแอ กิเลสมันมายั่วมาเหย่ ทุกอย่างให้เราอ่อนกำลัง เมื่อธรรมะมีแล้วธรรมะก็แก้กันตกดั่งที่ว่านี้ นี่ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นเป็นคำๆ ขึ้นมา ทางนี้ก็แก้กันปั๊บ โอ้ การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอา ตายก็ตาย นั่น มันก็ติดผิงของมัน

นี่จะเรียกว่าธรรมแก้กิเลส กิเลสเกิดแบบนั้น ธรรมเกิดแบบนี้ แก้กันไปด้วย ลำดับลำดับ มันเกิดอยู่ที่ใจ กิเลสเกิดที่ใจ ธรรมเกิดที่ใจ เวลาฆ่ากิเลสหมดแล้วใจทั้งดวงเป็นธรรมทั้งแท่งเลย ที่นี้ไม่มีอะไรเข้ามาแฝง นั่นละการประกอบความ پاکเพียร ดังที่ท่านแสดงไว้ในครั้งพุทธกาล องค์นั้นสำเร็จอยู่ที่เขาลูกนั้น องค์นั้นสำเร็จอยู่ในป่า นั้น องค์นั้นอยู่ในถ้ำนั้นๆ ท่านแสดงไว้ในตำรา ก็อย่างที่ว่านี้แหละ คือการประกอบความเพียรอยู่ที่ไหนก็เป็นความเพียร อยู่ที่ไหนมันก็บรรลุธรรมได้ ฆ่ากิเลสได้

จึงไม่มีคำว่าอิริยาบถ ขอให้มีสติมีความเพียรเถอะ กิเลสขาดสะบั้นไปได้ทุกอิริยาบถ ถ้าไม่มีสติแล้วตายทั้งเป็น ถึงจะเดินจงกรมหย็อกๆ อยู่ก็เหมือนหมาเดินหมามันวิ่งอันนี้ไม่วิ่งเดินหย็อกๆ ความเพลินนี้เต็มตัว แบกตั้งแต่ความเพลิน ไม่ได้แบก อรรถแบกธรรมคือสติปัญญาเลย ใช้ไม่ได้ พวกนี้แบกตั้งแต่ความเพลิน แบกตั้งแต่ขอนซุง แบกแต่ความไม่เอาไหน เข้าใจไหม กิเลสมันสนุกเหยียบเอาๆ ถ้าแบกธรรมคือสติ ธรรมปัญญาธรรมกิเลสจะค่อยหมดไปๆ สุดท้ายกิเลสหมดราบเลย ท่านสำเร็จท่านสำเร็จอย่างนั้นละ สมัยปัจจุบันนี้สวากขาตธรรมท่านตรัสไว้ชอบแล้ว มีกาลสถานที่เวลาที่ไหน ขอให้มีความเพียรเถอะกิเลสขาดได้ตลอดเวลา ถ้าไม่มีความเพียรกิเลสเหยียบหัวใจตลอดเวลา ให้พากันจำเอาละ เอาละพอ ว่าจะไม่พูดอะไรมากมันก็เป็นเอง

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ